

*‘Magerder,’ fluistert de oude zigeuner met de aangevreten neus tegen William Halleck op het moment dat Halleck en zijn vrouw Heidi uit de rechtszaal komen. Dat ene woord, vergezeld door de walgelijke weegheid van zijn adem. ‘Magerder.’ En voor Halleck kan terugdeinzen steekt de oude zigeuner zijn hand uit en streelt met een gekromde vinger over zijn wang. Zijn lippen spreiden zich als een wond, waardoor een tandenkerkhof zichtbaar wordt. Zwart en groen. Zijn tong wurmt zich naar buiten om de grijnzende, verbitterde mond te bevochtigen. Magerder.*

Deze herinnering schoot William Halleck te binnen toen hij om zeven uur ’s ochtends met een handdoek om zijn middel op de weegschaal stond. Van beneden kwam de heerlijke geur van gebakken eieren en spek. Hij moest zijn nek een beetje strekken om de getallen op de weegschaal te zien. Nou ja, eigenlijk moest hij zijn nek wel iets meer dan een beetje strekken. Eigenlijk moest hij zijn nek behoorlijk ver strekken. Hij was fors. Te fors, zoals dokter Houston maar al te graag zei. ‘Voor het geval je het nog niet weet, kan ik je wel vertellen,’ had Houston hem na zijn laatste controle gezegd, ‘dat een man van jouw leeftijd, met jouw inkomen en manier van leven het

risico loopt rond zijn achtendertigste een hartaanval te krijgen, Bill. Je moet absoluut afvallen.'

Maar vanochtend was er goed nieuws. Hij was twee kilo kwijtgeraakt, van 125 naar 123.

Eigenlijk had de weegschaal de laatste keer dat hij de moed had gehad erop te gaan staan en goed te kijken 126 aangegeven, maar toen had hij zijn broek aan en zat er een beetje kleingeld in zijn zak, om nog maar te zwijgen van zijn sleutelring en zijn Zwitserse zakmes. Bovendien gaf de weegschaal in de badkamer iets te veel aan. Daar was hij zo goed als zeker van.

Als kind in New York had hij gehoord dat zigeuners voorspellende gaven hadden. Misschien was dit het bewijs. Hij probeerde te lachen, maar kon slechts een klein, niet erg geslaagd glimlachje produceren: het was nog te vroeg om te lachen om de zigeuners. Na verloop van tijd zou alles op zijn plaats vallen. Hij was oud genoeg om dat te weten. Maar op dit moment had hij een misselijk gevoel in zijn veel te grote maag bij de gedachte aan zigeuners, en hoopte hij van harte dat hij er nooit van zijn leven meer een zou zien. Vanaf nu zou hij het handlezen voor feestjes bewaren en zich beperken tot het ouijabord. Eventueel.

'Bill?' klonk het van beneden.

'Ik kom eraan.'

Hij trok zijn kleren aan en constateerde met iets van bezorgdheid dat ondanks het verlies van twee kilo de band van zijn broek weer strak zat. Zijn tailleomvang was nu 107 centimeter. Hij was precies om 12.01 uur op Nieuwjaar met roken gestopt, maar hij had ervoor moeten boeten. Goh, wat had hij daarvoor moeten boeten. Hij liep naar beneden met zijn boord los en zijn stropdas om zijn nek. Linda, zijn veertienjarige dochter, ging net de deur uit met zwierende rok en paardenstaart, vastgebonden met een sexy fluwelen lintje. Haar boeken had ze onder haar arm. Met in haar hand twee opzichtige paars met witte cheerleaderspompons.

'Dag pap.'

‘Veel plezier.’

Hij ging aan tafel zitten en pakte de *Wall Street Journal*.

‘Minnaar,’ zei Heidi.

‘Lieverd,’ zei hij grootmoedig en hij legde de *Journal* omgekeerd naast het draaiplateau.

Ze zette het ontbijt voor hem neer: een dampend hoopje roer-eieren, een Engelse muffin met rozijnen, vijf plakjes knapperig spek op boerenmanier. Goed eten. Ze ging tegenover hem in de ontbijthoek zitten en stak een Vantage 100 op. Januari en februari waren niet meegevallen – met ‘discussies’ die alleen maar verkapte ruzies waren, en nachten waarop ze uiteindelijk met de rug naar elkaar toe in slaap vielen. Maar ze hadden een modus vivendi gevonden: zij was gestopt met hem lastig te vallen over zijn gewicht en hij was gestopt met een grote bek op te zetten over haar gewoonte anderhalf pakje per dag te roken. Daardoor was het een heel redelijk voorjaar geworden. En buiten het evenwicht in hun privéleven waren er andere goede dingen gebeurd. Om te beginnen had Halleck promotie gemaakt. Greely, Penschley en Kinder was nu Greely, Penschley, Kinder en Halleck. De moeder van Heidi had eindelijk haar eeuwige dreigement terug te gaan naar Virginia ten uitvoer gebracht. Linda was ten slotte cheerleader geworden van de juniorenploeg, en voor Bill kwam dat als een zegen. Er waren momenten geweest dat hij er zeker van was dat de aanstellerij van Lin hem nog een keer een zenuwinstorting zou bezorgen. Het was allemaal gewoon heel goed gegaan.

Toen waren de zigeuners in de stad verschenen.

‘Magerder,’ had de oude zigeuner gezegd, en wat was er verdomme met zijn neus? Syfilis? Kanker? Of iets nog ergers, lepra bijvoorbeeld? En tussen twee haakjes, waarom kun je er niet gewoon mee ophouden? Waarom kun je het niet gewoon laten rusten?’

‘Je kunt het niet uit je hoofd zetten, hè?’ zei Heidi plotseling, zo plotseling dat Halleck opschrok. ‘Bill, het was niet jouw schuld. Dat heeft de rechter toch gezegd.’

‘Daar zat ik niet aan te denken.’

‘Waar zat je dan wel aan te denken?’

‘Aan de *Journal*,’ zei hij. ‘Hier staat dat de huizenprijzen het afgelopen kwartaal weer zijn gedaald.’

Niet zijn schuld, dat klopte. Dat had de rechter gezegd. Rechter Rossington. Cary, voor zijn vrienden.

Vrienden zoals ik, dacht Halleck. Ik heb heel wat afgegolfd met Cary Rossington, Heidi, zoals je wel weet. Op ons oudejaarsfeest twee jaar geleden, het jaar dat ik van plan was om te stoppen met roken en het niet deed, wie greep je toen bij je ontzettend grijpbare tietten tijdens de gebruikelijke gelukkig-nieuwjaarkus? Even raden. Jawel. Het was die beste brave Cary Rossington, raar maar waar.

Ja. Die beste brave Cary Rossington, voor wie Bill in meer dan tien gemeentelijke zaken had gepleit. Die beste brave Cary Rossington met wie Bill soms poker speelde op de club. Beste brave Cary Rossington die zichzelf niet onbevoegd had verklaard toen zijn beste brave golf- en pokermaatje Bill Halleck (Cary sloeg hem soms op zijn rug en riep: ‘Alles kits, grote Bill?’) voor hem in de rechtszaal verscheen, niet om iets te bepleiten van de gemeentelijke wet, maar wegens een aanklacht van een verkeersongeluk met dodelijke afloop.

En toen Cary Rossington zich niet onbevoegd verklaarde, wie maakte toen bezwaar, kinderen? Wie in deze keurige stad Fairview maakte toen bezwaar? Nou, niemand, dat is het antwoord. Niemand maakte bezwaar. Wat waren ze tenslotte? Alleen maar een stelletje smerige zigeuners. Hoe eerder ze uit Fairview verdwenen en in hun oude stationwagens met stickers op de achterbumper van de National Recovery Administration op weg gingen, hoe eerder we de achterkant van hun zelfgetimmerde caravans en kampeerwagens zagen, des te beter. Des te eerder des te... *magerder*.

Heidi maakte haar sigaret uit en zei: ‘Lazer op met je huizenprijzen. Ik ken je toch.’

Dat dacht Bill ook. En hij dacht ook dat zij er net als hij aan

had zitten denken. Ze zag wit. Ze zag er net zo oud uit als ze was – vijfendertig – en dat gebeurde niet vaak. Ze waren heel, heel jong getrouwd en hij herinnerde zich nog de stofzuiger-verkoper die aan de deur kwam toen ze drie jaar getrouwd waren. Hij had gekeken naar de tweeëntwintigjarige Heidi Halleck en beleefd gevraagd: ‘Is je moeder thuis, schatje?’

‘Het heeft mijn eetlust niet bedorven,’ zei hij en dat was zeker waar. Angst of geen angst, hij had de roereieren verslonden en van het spek was ook geen spoorje meer over. Hij dronk de helft van zijn jus d’orange op en schonk haar een grote brave Bill Halleck-glimlach. Ze probeerde terug te glimlachen, maar dat lukte niet helemaal. Hij stelde zich voor dat ze een bordje droeg: MIJN GLIMLACH IS TIJDELIJK BUITEN BEDRIJF.

Hij pakte haar hand. ‘Heidi, het komt allemaal goed. En ook als dat niet zo mocht zijn, het is allemaal voorbij.’

‘Dat weet ik toch. Echt.’

‘Is Linda...’

‘Nee. Niet meer. Ze zegt... ze zegt dat haar vriendinnen een hele steun voor haar zijn.’ Na wat er was gebeurd had hun dochter ongeveer een hele week een rottijsd gehad. Ze was van school thuisgekomen in tranen of in ieder geval bijna. Ze at niet meer. Er lag een gloed over haar gezicht. Halleck had zich voorgenomen niet overdreven te reageren en was met haar klas-senlerares gaan praten, de onderdirectrice, juffrouw Norwalk, op wie Linda dol was, die gymnastiek en les in cheerleader worden gaf. Hij vergewiste (ah, dat was een mooi advocatenwoord) zich ervan dat het voornamelijk pesten was, zo ruw en weinig grappig als het meeste gepest op de middelbare school al snel is, en zeker smakeloos gezien de omstandigheden. Maar wat kon je verwachten van een leeftijdsgroep die vond dat grappjes over dode baby’s het toppunt van geestigheid waren?

Hij was met Linda door de straat gewandeld.

Aan weerszijden van Lantern Drive stonden smaakvolle huizen, een stuk van de weg af. Aan het begin van de straat deden de huizen ongeveer 75.000 dollar, en dat liep op tot hui-

zen van ongeveer 200.000 dollar, met binnenzwembad en sauna, tegen de tijd dat je bij de buitensociëteit aan het einde van de straat kwam.

Linda had haar oude geruite short aan, waarvan de naad aan één kant was gescheurd, zag Halleck. Haar benen waren zo lang en veulenachtig geworden, dat de elastieken randjes van haar gele, katoenen slipje zichtbaar waren. Hij voelde een steek van spijt vermengd met angst. Ze werd groot. Hij nam aan dat ze wist dat haar short te klein was en ook nog versleten, maar hij vermoedde dat ze hem had aangetrokken omdat die te maken had met een fijne kindertijd, een kindertijd waarin vaders niet naar de rechtbank moesten en terechtstaan (ook al stond die rechtszaak al bij voorbaat vast met Cary Rosington achter de hamer, je oude golfmaatje en die dronken grijper naar de tietten van je vrouw), een kindertijd waarin kinderen in de rust op het voetbalveld, terwijl jij zit te lunchen, niet naar je toe komen rennen om te vragen hoeveel punten je vader heeft gekregen voor het raken van de oude dame.

*Je begrijpt toch wel dat het een ongeluk was, Linda?*

*Ze knikt zonder hem aan te kijken. Ja, papa.*

*Ze kwam tussen twee auto's vandaan zonder op of om te kijken. Ik kreeg niet de tijd om te stoppen, absoluut geen tijd.*

*Papa, ik wil het niet horen.*

*Ik weet dat je dat niet wilt, zegt hij. En ik wil er niet over praten. Maar je hebt er toch over gehoord. Op school.*

*Ze kijkt hem angstig aan. Papa. Je bent toch niet...*

*Naar je school gegaan? Ja. Dat heb ik wel gedaan. Maar pas gistermiddag om halfvier. Er waren helemaal geen kinderen, tenminste voor zover ik kon zien. Niemand komt het te weten.*

*Ze ontspant. Een beetje.*

*Ik heb gehoord dat de andere kinderen behoorlijk naar tegen je hebben gedaan. Dat vind ik erg.*

*Het was niet zo erg, zegt ze terwijl ze zijn hand vastpakt.*

*Haar gezicht – met een net opgekomen serie vurige puistjes op haar voorhoofd – zegt iets anders. De puistjes laten zien dat ze inderdaad gemeen tegen haar zijn geweest. Een ouder hebben die gearresteerd wordt is een probleemsituatie waar zelfs Judy Blume zich niet aan waagt (hoewel ze dat ooit waarschijnlijk wel zal doen).*

*Ik heb ook gehoord dat je het vrij goed hebt aangepakt, zegt Bill Halleck. Je hebt het niet opgeblazen. Want als ze ooit merken dat ze vat op je krijgen...*

*Ja, ik weet het, zegt ze somber.*

*Juffrouw Norwalk zei dat ze heel erg trots op je was, zegt hij. Dat is niet waar. Juffrouw Norwalk heeft dat niet helemaal zo gezegd, maar ze was absoluut te spreken geweest over Linda, en dat betekende voor Halleck bijna evenveel als het voor zijn dochter betekende. En dat heeft ze nou net nodig. Haar ogen klaren op en ze kijkt Halleck voor het eerst aan.*

*Heeft ze dat gezegd?*

*Dat heeft ze gezegd, bevestigt Halleck. De leugen komt gemakkelijk en overtuigend over zijn lippen. En waarom niet? Hij heeft de laatste tijd al zoveel leugens verteld.*

*Ze knijpt in zijn hand en glimlacht dankbaar tegen hem. Ze zullen er heel gauw mee ophouden, Lin. Ze zullen snel een ander pispaaletje vinden. Een of ander meisje wordt zwanger, een leraar krijgt een zenuwinstorting of een jongen wordt van school getrapt omdat hij wiet of cocaïne verkoopt. En dan ben jij uit de narigheid. Snap je?*

*Ze slaat plotseling haar arm om hem heen en omhelst hem stevig. Hij stelt vast dat ze toch niet zo snel groot wordt, en dat niet alle leugens slecht zijn. Ik hou van je, pap, zegt ze.*

*Ik hou ook van jou, Lin. Hij omhelst haar ook en plotseling zet iemand een grote stereoversterker in zijn hersens aan en hoort hij de dubbele klap weer: de eerste als de voorbumper van de Ninety-Eight de oude zigeunerin met de lichtrode shawl over haar onverzorgde haar raakt, de tweede als de grote voorwielen over haar heen rijden.*

*Heidi geeft een schreeuw. En haar hand ligt niet langer in Hallecks schoot.*

*Halleck omhelst zijn dochter stevig en voelt dat hij over zijn hele lichaam kippenvel krijgt.*

‘Nog meer eieren?’ onderbrak Heidi zijn gedachten.

‘Nee. Nee, dank je wel.’ Hij keek met iets van schuldgevoel naar zijn schone bord: het deed er niet toe hoe slecht de zaken ervoor stonden; in ieder geval nooit zo slecht dat hij niet kon slapen of geen trek in eten meer had.

‘Weet je zeker dat...’

‘Het oké met me is?’ Hij glimlachte. ‘Ik ben oké, jij bent oké, Lin is oké. Zoals ze zeggen in soapseries: we hebben alle ellende achter de rug, kunnen we nu alsjeblieft weer ons leven oppakken?’

‘Dat is een heerlijk idee.’ Deze keer was haar glimlach oprecht, en plotseling zag ze er weer jonger uit dan dertig, en stralend. ‘Wil je nog meer spek? Er zijn nog twee plakjes over.’

‘Nee,’ zei hij, terwijl hij dacht aan de manier waarop zijn broek om zijn weke taille knelde (*hoezo taille, ha ha?* zei in zijn hoofd een kleine en niet grappige Don Rickles – *de laatste keer dat je een taille had, was rond 1978, hockeypuck*), de manier waarop hij zijn buik moest inhouden om zijn broek dicht te krijgen. Toen dacht hij aan de weegschaal en zei: ‘Geef nog maar wat. Ik ben ruim twee kilo afgevallen.’

Hoewel hij eerst nee had gezegd, was ze toch naar het fornuis gegaan... af en toe kent ze me zo goed dat het vervelend wordt, dacht hij. Ze wierp een blik op hem. ‘Je zit er nog steeds aan te denken.’

‘Niet waar,’ zei hij geërgerd. ‘Kan iemand niet gewoon twee kilo afvallen? Je zegt steeds dat je me graag een beetje...’

*magerder*

‘... een beetje minder zwaar wil hebben.’ Nu had ze er wéér voor gezorgd dat hij aan die zigeuner moest denken. Verdomme. De aangevreten neus van de zigeuner en het schilferige ge-



voel van die vinger die over zijn wang streek voordat hij achteruit kon deinzen, zoals je zou achteruitdeinzen voor een spin of een hoop krioelende torren onder een verrot stuk hout.

Ze bracht hem het spek en gaf hem een kus op zijn slaap. ‘Sorry, hoor, ga je gang. Alleen, zorg er nou maar voor dat je een beetje afvalt. En zo niet, denk dan maar aan wat Mister Rogers uit de tv-serie zegt...’

‘... ik hou van jou zoals je bent,’ zongen ze in koor.

Hij stak zijn hand uit naar de omgekeerd liggende *Journal* naast het draaiplateau, maar hij werd somber van de krant. Hij stond op, ging naar buiten en trof de *New York Times* in het bloemperk aan. De jongen die hem bezorgde gooide hem altijd in het bloemperk. Aan het eind van de week was de jongen de tel kwijt en wist niet meer wat Bills achternaam was. Bill had zich meer dan eens afgevraagd of een twaalfjarig jongetje alzheimer kon hebben.

Hij nam de krant mee naar binnen, sloeg hem open op de sportpagina en at het spek op. Terwijl hij verdiept was in de boksuitslagen bracht Heidi hem nog een halve Engelse muffin, goudkleurig door de smeltende boter.

Bijna zonder zich ervan bewust te zijn, at Halleck die op.

Het schadevergoedingsproces dat zich meer dan drie jaar had voortgesleept – een proces waarvan hij had gedacht dat het zich nog wel drie of vier jaar zou voortslepen – kwam halverwege de ochtend tot een onverwacht en bevredigend einde. Tijdens een schorsing van de zitting stemde de eiser in met een bedrag dat absoluut verbijsterend was. Halleck wist niet hoe gauw hij ervoor moest zorgen dat genoemde eiser, een verffabrikant uit Schenectady, en zijn cliënt de schikking in de kamer van de rechter ondertekenden. De advocaat van de eiser had vol verbijstering en ongeloof toegekeken toen zijn cliënt, de directeur van de Good Luck Paint Company, zijn handtekening op zes kopieën van de schikking zette en de griffier kopie na kopie authentiseerde, terwijl zijn kale hoofd zacht glansde. Bill zat er roerloos bij, met zijn handen gevouwen in zijn schoot, en had het gevoel alsof hij de Newyorkse loterij had gewonnen. Tegen lunchtijd was alles in kannen en kruiken.

Bill ging met zijn cliënt naar O’Lunney, bestelde Chivaswhisky in een waterglas voor de cliënt en een martini voor zichzelf en belde toen Heidi thuis op.

‘Mohonk,’ zei hij toen ze de telefoon opnam. Dat was een vakantieoord voor rugzaktoeristen in het noorden van de staat New York waar ze hun huwelijksreis hadden doorgebracht –

een cadeautje van de ouders van Heidi –, eindeloos lang geleden. Ze waren allebei verliefd geworden op de plek, en sindsdien waren ze daar twee keer op vakantie geweest.

‘Wat?’

‘Mohonk,’ herhaalde hij. ‘Als je niet mee wilt, vraag ik Jillian van kantoor.’

‘Echt niet. Bill, waar heb je het over?’

‘Wil je mee of niet?’

‘Natuurlijk wil ik dat. Dit weekend?’

‘Morgen, als je kunt regelen dat mevrouw Bean Linda onder haar hoede neemt en zorgt dat de was wordt gedaan en dat er geen orgieën plaatsvinden voor de televisie in de woonkamer. En als...’

Heidi’s stem schoot uit. ‘Jouw zaak, Bill. De verfdampen en de zenuwinstorting en de krankzinnige tijd en...’

‘Canley is van plan een schikking te treffen. Eigenlijk heeft Canley al een schikking getroffen. Na ongeveer veertien jaar gelul in de directiekamer en eindeloze juridische motiveringen die helemaal niets betekenden, heeft je man ten slotte de zaak gewonnen. Duidelijk, onbetwistbaar, en zonder twijfel. Canley heeft een schikking getroffen, en ik ben dolblij.’

‘Bill. Godsamme.’ Ze zei het zo hard dat de telefoon haar stem vervormde. Bill hield hem een stukje van zijn oor en glimlachte. ‘Hoeveel krijgt dat mannetje van je?’

Bill noemde het bedrag en deze keer moest hij bijna vijf seconden de telefoon van zijn oor afhouden.

‘Denk je dat Linda het erg zal vinden als we er vijf dagen tussenuit gaan?’

‘Als ze tot één uur op mag blijven om naar de nachtfilm te kijken, en als Georgia Deever hier mag komen zodat ze samen lekker over jongens kunnen praten, terwijl ze zich volproppen met mijn chocolaatjes? Doe niet zo gek. Zal het in deze tijd van het jaar koud zijn daar, Bill? Zal ik je groene wollen jasje inpakken? Wil je je parka of je spijkerjack mee? Of allebei? Wil je...’

Hij zei dat ze zich maar even moest inhouden, en ging terug naar zijn cliënt. De cliënt had zijn reusachtige glas Chivas al half op en had zin Poolse grappen te vertellen. De cliënt zag er behoorlijk verkreukeld uit. Halleck dronk martini en luisterde met een half oor naar de geijkte grappen over Poolse timmerlui en Poolse restaurants terwijl hij goedgehumt aan andere zaken dacht. Deze zaak zou verstrekkende gevolgen kunnen hebben: het was nog te vroeg om te zeggen dat het de loop van zijn carrière zou veranderen, maar het zou kunnen. Het zou heel goed kunnen. Helemaal niet slecht voor het soort zaak dat grote kantoren aannemen uit oogpunt van liefdadigheid. Het zou best eens kunnen zijn dat...

*... door de eerste klap schiet Heidi naar voren en even knijpt ze hem: hij is zich vaag bewust van de pijn in zijn onderbuik. De klap is zo hard, dat haar veiligheidsriem blokkeert. Bloed spat op – drie druppels ter grootte van een tiendollarcentstuk – en spettert tegen de voorruit, als rode regen. Ze heeft zelfs niet de tijd gehad om te schreeuwen. Dat zal ze later doen. Hij krijgt niet de tijd om het zich te realiseren. Bij de tweede klap komt pas het besef. En hij...*

... dronk de rest van zijn martini in één teug op. Hij had tranen in zijn ogen.

‘Gaat het een beetje?’ vroeg de cliënt, David Duganfield genaamd.

‘Het kan niet beter,’ zei Bill en hij stak zijn hand uit naar zijn cliënt. ‘Gefeliciteerd, David.’ Hij wilde niet aan het ongeluk denken, hij wilde niet denken aan de zigeuner met de aan-gevreten neus. Hij stond aan de goede kant: dat werd hem duidelijk gemaakt door de stevige handgreep van Duganfield in combinatie met diens vermoeide, enigszins sentimentele glimlach.

‘Dank je wel, man,’ zei Duganfield. ‘Heel hartelijk bedankt.’

Hij boog zich plotseling over het tafeltje heen en omhelsde Bill Halleck onhandig. Bill omhelsde hem ook. Maar toen David Duganfield zijn armen om zijn nek sloeg, gleed diens hand

omhoog langs zijn wang en moest hij weer denken aan de eigenaardige streling van de oude zigeuner.

Hij heeft me aangeraakt, dacht Halleck, en terwijl hij zijn cliënt omhelsde, huiverde hij.

Hij probeerde op weg naar huis aan David Duganfield te denken – over Duganfield viel heel wat na te denken – maar toen hij op de Triborough Bridge was, merkte hij dat hij in plaats van aan Duganfield aan Ginelli dacht.

Hij en Duganfield hadden bijna de hele middag bij O'Lunney doorgebracht, hoewel Bill in eerste instantie van plan was geweest zijn cliënt mee te nemen naar de Three Brothers, het restaurant waarvan Richard Ginelli een niet-officiële stille vennoot was. Het was al jaren geleden sinds hij bij de Brothers was geweest – vanwege Ginelli's reputatie was het niet zo verstandig om daar te komen – maar hij dacht nog altijd als eerste aan de Brothers. Bill had er een paar keer lekker gegeten en aangename ogenblikken doorgebracht, hoewel Heidi nooit erg veel om het restaurant of om Ginelli had gegeven. Ze was een beetje bang voor Ginelli, dacht Bill.

Toen hij via de Gun Hill Road-afrit over de New York Thruway terugreed, voerden zijn gedachten hem terug naar de oude zigeuner, net zo vanzelfsprekend als een paard dat zijn stal ruikt.

Je dacht meteen aan Ginelli. Toen je die dag thuiskwam en Heidi huilend in de keuken bleef zitten, dacht je als eerste aan Ginelli. 'Hé, Rich, ik heb vandaag een oude dame om zeep geholpen. Kan ik naar de stad komen en even met je praten?'

Maar Heidi was in de kamer ernaast, en Heidi zou daar weinig begrip voor hebben. Even aarzelde Bill om de telefoon te pakken maar toen liet hij zijn hand weer zakken. Het kwam plotseling helder bij hem op dat hij een welgestelde advocaat uit Connecticut was die, als het allemaal niet zo soepeltjes ging, maar één persoon kon bedenken om te bellen: een gangster in New York die in de loop van de jaren kennelijk de gewoonte had ontwikkeld om de concurrentie neer te schieten.

Ginelli was groot, niet zo heel erg knap, maar altijd goed in het pak. Zijn stem was krachtig en vriendelijk – niet het soort stem dat je zou associëren met drugs, corruptie en moord. Hij werd met alle drie in verband gebracht, als je zijn strafblad mocht geloven. Maar toch was het de stem van Ginelli geweest die Bill die vreselijke middag had willen horen nadat Duncan Hopley, het hoofd van de politie van Fairview, hem had laten gaan.

‘... of de hele dag blijven zitten?’

‘Hè,’ zei Bill geschrokken. Hij beseftte dat hij bij een van de weinige tolhuisjes stond op de brede Rye-toegangsweg waarin een menselijk wezen zat.

‘Ik zei, bent u van plan om te betalen of gewoon...’

‘Oké,’ zei Bill. Hij gaf de tolbeambte een dollar. Hij kreeg wisselgeld terug en reed door. Bijna naar Connecticut, negentien uitritten van Heidi verwijderd. Dan de weg naar Mohonk. Duganfield voldeed niet als afleiding, dus probeer Mohonk. Laten we gewoon de oude zigeunerin en de oude zigeuner een tijdje vergeten, wat vind je me daarvan?

Maar zijn gedachten keerden terug naar Ginelli.

Bill had hem leren kennen via het kantoor dat zeven jaar geleden wat juridisch werk voor Ginelli had gedaan. De oprichting van een naamloze vennootschap. Bill, die destijds de jongste advocaat was op kantoor, had de opdracht gekregen. Geen van de oudere firmanten had die in behandeling willen nemen. Zelfs toen had Rich Ginelli al een behoorlijk slechte reputatie. Bill had Kirk Penschley nooit gevraagd waarom het kantoor Ginelli überhaupt als cliënt had genomen. Kirk zou hem hebben gezegd dat hij zich met zijn eigen zaken moest bemoeien en beleidskwesties aan zijn meerderen moest overlaten. Hij vermoedde dat Ginelli op de hoogte was van een of ander lijk in de kast; hij was iemand die zorgde dat hij goed op de hoogte bleef.

Bill was begonnen aan zijn drie maanden durende opdracht voor Three Brothers Associates Inc., in de verwachting dat hij

de man voor wie hij werkte niet zou mogen en misschien wel bang voor hem zou zijn. In plaats daarvan merkte hij dat hij zich tot hem aangetrokken voelde. Ginelli was charismatisch, prettig om mee om te gaan. Bovendien behandelde hij Bill met een voorkomendheid en respect die Bill op zijn eigen kantoor de daaropvolgende vier jaar niet meer zou tegenkomen.

Bill ging langzamer rijden voor de Norwalk-tolhuisjes, gooide vijfendertig dollarcent in de mand en voegde zich weer in het verkeer. Zonder erbij na te denken, boog hij zich voorover en opende het handschoenenkastje. Onder de kaarten en het instructieboek lagen twee pakjes Twinkies. Hij maakte er een-tje open en at hem snel op, terwijl er een paar kruimeltjes op zijn vest vielen.

Hij was allang klaar met zijn werk voor Ginelli toen de man in New York werd aangeklaagd wegens het opdracht geven tot een golf van executies in onderwereldstijl als nasleep van een drugsoorlog. De aanklachten waren afkomstig van de hogere rechtbank van New York in de herfst van 1980. Ze werden geseponeerd in de lente van 1981, voornamelijk ten gevolge van een mortaliteit van vijftig procent onder de getuigen van de staat. Eén was er in zijn auto opgeblazen samen met twee van de drie rechercheurs die opdracht hadden gekregen hem te beschermen. Een ander was door zijn keel gestoken met het afgebroken handvat van een paraplu, toen hij bij Central Station zijn schoenen liet poetsen. De twee anderen kwamen tot de slotsom, wat niet zo verbazingwekkend was, dat ze er niet meer zo zeker van waren dat ze Richie 'The Hammer' Ginelli de opdracht hadden horen geven om een dope-baron in Brooklyn, die Richovsky heette, te vermoorden.

Westport. Southport. Bijna thuis. Hij boog zich weer voorover en tastte rond in het handschoenenkastje... Aha. Een afgebroken pakje pinda's uit het vliegtuig. Oud, maar wel te eten. Bill Halleck begon erop te kauwen en het smaakte hetzelfde als de Twinkies.

In de loop van de jaren hadden hij en Ginelli elkaar met

Kerstmis kaarten gestuurd en waren ze zo nu en dan samen gaan eten, gewoonlijk in de Three Brothers. Door wat Ginelli met een uitgestreken gezicht ‘mijn juridische problemen’ noemde, waren de etentjes opgehouden. Dit kwam deels door Heidi – want ze had zich ontwikkeld tot een zeur van wereldklasse op het punt van Ginelli – en deels door Ginelli’s eigen toedoen.

‘Je moet hier maar een tijdje niet meer komen,’ had hij tegen hem gezegd.

‘Hoezo? Waarom?’ had Bill onschuldig gevraagd, net alsof hij en Heidi hierover geen ruzie hadden gemaakt de vorige avond.

‘Omdat ik, wat de wereld aangaat, een gangster ben,’ had Ginelli geantwoord. ‘Jonge advocaten die zich inlaten met gangsters maken geen carrière, William, daar gaat het eigenlijk allemaal om, je nergens mee bemoeien en carrière maken.’

‘Daar gaat het allemaal om, hè?’

Ginelli had hem een eigenaardige glimlach geschonken. ‘Nou... er zijn een paar andere dingen.’

‘Zoals?’

‘William, ik hoop dat je daar nooit achter hoeft te komen. En kom zo nu en dan eens langs voor een espresso. Dan kunnen we even bijpraten en een beetje lachen. Hou contact, dat bedoel ik.’

En dus had hij contact gehouden, en was van tijd tot tijd langsgegaan (hoewel, moest hij bekennen toen hij de uitrit naar Fairview opdraaide, de tussenpozen steeds groter waren geworden), en toen hij merkte dat hij geconfronteerd werd met wat een beschuldiging van doodslag door onachtzaamheid zou kunnen zijn, had hij meteen aan Ginelli gedacht.

Maar die beste brave tietengrijpende Cary Rossington had toch voor alles gezorgd, klonk een stemmetje in zijn hoofd. Dus waarom denk je nu aan Ginelli? Mohonk, daar moet je aan denken. En David Duganfield, die bewijst dat aardige mensen niet altijd als laatsten eindigen. En nog een paar kilo afvallen.



Maar toen hij de oprijlaan opreed, merkte hij dat hij nadacht over iets dat Ginelli had gezegd: William, ik hoop dat je er nooit achter hoeft te komen.

Waar moet ik achter komen? vroeg Bill zich af, en toen kwam Heidi de voordeur uit gevlogen om hem te kussen, waardoor Bill even alles vergat.